

gredé ga je Anica izpraševala in mu razlagala, česar ni razumel. Nacek je bil sicer precej trd, a vendar ga je pridna učiteljica njegova slednjič spravila tako daleč, da so ga jedenkrat gospod pred vsemi pohvalili, na veliko veselje Aničino, a na jezo in sramoto njegovih nagajivih tovarišev.

(Konec prih.)

Spomini iz otročjih let.

(Piše L. Černež.)

21. Na božji poti.

Zivo se spominjam svoje prve božje poti. Takrat sem bil še zelo majhen, jedva sem imel polpeto leto. Stariši me niso mislili vzeti s seboj, češ, sama nadloga je s takim otrokom. No, prosil sem tako lepo, da sem jih preprosil. In tako je bilo določeno, da se peljem tudi jaz.

Komaj se je začelo tisto jutro svitati in že sem bil po koncu. Ko je vzhajalo zlato solnce daleč na izhodu izza dremajočih gričev, je že drdral naš voz po veliki cesti. Jutrajna sapica je pihljala in ptiči so prepevali. Vse se mi je zdelo mnogo lepše in veselejše nego navadno. Kaj čudo, da je hotela moja prevelika radost duška: zavrisnil sem, kolikor se je le dalo! Konj se je tako vstrašil, da je skoraj z nami v jarek skočil. Mati so me malo posvarili in mi razložili po otročje namen božje poti. Ko pa so videli, da mi je težko, zelo težko, so mi rekli, da še to sedaj nič ne škodi, ker ima Bog veselega otroka tudi rad. Samo v cerkvi naj bodem popolnoma tih in naj lepo molim. — Bil sem potolažen s prepričanjem, da še nisem razžalil Boga, a vriskal vendar nisem več.

Ko smo se pripeljali v namenjeni kraj, so šli oče preskrbet konja, a midva z materjo sva se napotila naravnost v cerkev. Pregledoval sem vse: oltarje, okna, orglje i. t. d. ter primerjal z upravo naše domače hiše božje. Marsikaj bi bil rad vprašal, toda mati so vsakokrat položili prst na usta in jaz sem poznal to znamenje. Trikrat sem začel, a potem nič več.

Ustavila sva se z materjo sredi cerkve. Nisva čakala dolgo, kar je zaklenkal zvonček. Pogledal sem črez glave klečečih ljudij, odkod bodo prišli mašnik; v istem trenutku pa so že bili na prižnici. To se mi je čudno zdelo. Začel sem iskati z očmi stopnice na prižnico — a ni jih bilo najti. Bile so namreč iz zakristije, kjer se duhovniki opravljajo, naravnost skozi zid, tako, da se niso v cerkvi nič videle.

„Mati, kako so pa gospod — — —“ „Gor prišli?“ sem hotel vprašati — na glas seveda — a mati so me prehiteli s pomenljivim pogledom in umolknili sem.

Pridno sem poslušal pridigo in še danes vem neko dogodbo, ki sem jo slišal takrat. No, pri vsej pazljivosti mi ni ušla iz glave uganka, kako neki so prišli mašnik na prižnico. Sklenil sem, natanko paziti, kam bodo šli po pridigi.

Že je pridiga minila in končale so se tudi običajne molitve. V tem trenutku so zabučale vzadi mogočne orglje. Nehoté sem se ozrl proti koru. Takoj sem sicer obrnil svoje oči zopet na prižnico, a mašnika že ni bilo nikjer več! — — — Črez nekoliko trenutkov je zopet zaklenkalo in stopili so v drugi upravi iz zakristije pred oltar.

Bil sem seveda še bolj radoveden zaradi stopnic, a mati so mi sklenili roki in iskreno sem molil jedino molitvico, ki sem jo znal dobro: „Ljubi angelj varih moj...“ — „Očenaš“ sem imel sicer že tudi precej v glavi, a brez vsake pomoči še vendar ni šlo.

Bog vé, kolikokrat sem ponovil svojo molitvico. Le jedenkrat sem vprašal vmes, kje so oče. Mati so mi jih pokazali blizu stranskega oltarja in bil sem zadovoljem.

Po svetem opravilu smo šli iskat obeda. Vse gostilne so bile prenapolnjene. Šele v tretji smo dobili prostorček in jedi. Hitro sem bil sit in šel sem malo pred hišo na cesto. Tedaj se je oglasila na vasi godba. Vse je vrelo na kup in tudi jaz sem v svoji radovednosti tekel proti istemu mestu. Kmalu sem se izgubil v množici ljudi. Nekdo mi je stopil na nogo. Hotel sem poklicati mater na pomoč. Tedaj sem se šele zavedel, da sem sam. Hitel sem iz gnječe in začel iskati pot h gostilni, odkoder sem bil prišel. Šel sem pa ravno na nasprotno stran. Pogledal sem k vsaki hiši, a nobena ni bila prava. Ko le nisem ničesar našel, sem vprašal neko ženo: „Ljuba ženka, povejte mi, kje so moja mati?“ Vprašana pa je rekla: „Ljubo dete, veš, da ne poznam tvoje matere!“ Jaz sem mislil, da pozna vsakdo na svetu mojo mater! — Hitel sem zopet po neki drugi stezi, da mi je tekel pot po obrazu. Sedaj me je obšel strah in začel sem bridko jokati. Kmalu pa mi je šinila v glavo rešilna misel. Zdelo se mi je, da mi je nekaj reklo: „Pojdi v cerkev!“ In res, po visokem zvoniku sem kmalu našel hišo božjo. Nisem še prišel do sredine, kar so me poklicali od zadej mati po imenu.

Takoj so me bili v gostilni zgrešili ter me šli iskat, a bil sem že Bog vé, kje. Ko me niso mogli najti, so šli v silnem strahu še v cerkev. Tamkaj so me srečno dobili. Ko so stopili pod zvonikom, sem bil ravno prišel skozi stranske duri.

Sedaj sem pač bil kregan in mati so rekli, da me ne vzamejo nikdar več s seboj. No, jaz sem si mislil: da sem vas le še sedaj našel. Prijel sem mater za krilo in nisem jih več izpustil. Po poti domov sem na vozu trdno zaspal. Nič nisem vedel, kedaj smo se vrnili in kako so me spravili v postelj.

To pa še vem danes, kako se mi je tisto noč sanjalo: Bil sem na taki prižnici brez stopnic in nisem mogel za vse nič dol. Kmalu pa sem bil sredi množice ljudi v nekem tujem kraju ter nisem znal ne kod ne kam. Začel sem hudo jokati.

Mati so me zbudili in komaj prepričali, da sem res doma!

